

който ще се изпълнява
че му време не остава!

March 1888

Сбогом, лъже, отъ родъ и роднини!
Свършиха се момини години,
и живота се при тази свърши —
плащ отъ вейка родна се отвори.

Своя честь отъ наша те оцвоу,
Завиней те въ нея, шерко нов,
и носи в съ Божия покаяно —
че в се отъ волята на Бога.

Дано младостъ въ нея не заплъзне,
дано въ грини хубостъ не изсъзне,
и въ жената майчиното бreme
да не омача радостта ти съ арено.

Площ расте — за цвят се издигава,
цвят цъфти — за зърно прещътвава,
зърното зърни — да бъде брано
и за маса отново пак възможно.

Плодът и шията, и зърно се не губи —
че едното въ другото се любн
и едно се въ другото очаква:
тъй на святъ животъ не пресича.

Плошь от родна вейка се откърши —
свой живот и своя честь да върши,
и въ това носто го очаква,
майка го бляни — а не оплаква!

60000

Во чужде кыша, шероко нога,
отивашъ — направилъ в саво;
данъ на животъ въ нозъ дай —
обычай, чело, и страждо!